

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI

HOÀNG KHẢO BÌNH QUÂN HÀO TỤ HỘI

Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày ở Ngũ Bá Cương, quần hào đã tranh nhau tâng công với Doanh Doanh, tình cảnh rần ráo nhiệt. Chàng lại nhớ tới nàng lộ vẻ giận dữ rồi ba tên hán tử bị móc mắt. Nay quần hào biết nàng bị giam hãm ở chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên họ sẽ hết sức không kể gì đến tính mạng để cứu nàng ra.

Lệnh Hồ Xung nghĩ vậy liền hỏi:

- Mạc sư bá! Sư bá vừa nói mọi người tranh nhau dẫn đầu rồi giữa bọn họ đã nổi cuộc tranh chấp trời sâu đất thẳm. Vụ đó thế nào?

Mạc Đại tiên sinh thở dài đáp:

- Nguyên bọn bàng môn tả đạo này, ngày thường chỉ biết vâng lệnh Nhâm tiểu thư mà thôi, ngoài ra tên nào cũng tự tôn tự đại, tính khí ngông cuồng mà lại hiếu chiến, chẳng ai chịu nhường ai. Chuyến này bọn chúng lên chùa Thiếu Lâm cứu người. Họ đều biết phái Thiếu Lâm là sư tổ nghề võ trong thiên hạ. Tình thế vụ này rất là khốc liệt. Huống chi tên nào cũng một mình đi vào chùa rồi không trở ra nữa. Vì thế cần phải có người đứng ra triệu tập số đông hán hán liên minh cùng đi. Họ đã kết minh tất nhiên phải có một vị minh chủ. Ta còn nghe nói mấy bữa nay họ tranh ngôi minh chủ, đã gây cuộc động thủ. Người bị chết kẻ bị thương, xem chừng cũng tổn thất mất nhiều. Lệnh Hồ lão đệ! Theo ta nhận xét thì người phải đi ngay, chỉ có người là kiểm chế được bọn họ. Người nói câu gì họ cũng phải theo răm rắp không tên nào dám cưỡng lại.

Lão nói rồi nổi lên một tràng cười ha hả.

Mạc Đại tiên sinh cười rộ khiến Lệnh Hồ Xung mặt đỏ bừng lên vì e thẹn. Nhưng chàng cũng biết lão nói vậy là đúng sự thực. Có điều quần hùng sở dĩ chịu phục chàng quá là vì họ nể mặt Doanh Doanh. Nếu Doanh Doanh ngày sau biết rõ vụ này, nhất định nàng lại nổi cơn nóng giận.

Đột nhiên chàng động tâm nghĩ thầm:

- Doanh Doanh đối với ta tình thâm nghĩa trọng. Nhưng nàng lại cả thẹn, chỉ sợ người ta chê cười nàng. Nàng như cánh hoa rơi cố ý mà ta lại là dòng nước vô tình sao được? Phen này ta phải báo đáp hậu ý của nàng. Có điều những hảo hán trên chốn giang hồ lại bảo là Lệnh Hồ Xung này đối với Nhâm tiểu thư trước nay có một mối thâm tình. Ta vì mạng của nàng mà nên đi một mình đến chùa Thiếu Lâm cứu được nàng ra là hay hơn hết. Bằng không cứu được cũng phải làm náo động cho mọi người đều biết.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật phái Hằng sơn đã lên chùa Thiếu Lâm là để năn nỉ với Phương trượng chùa này xin tha cho Nhâm tiểu thư kia để tránh khỏi gây nên một trường chiến đấu lưu huyết.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Thảo nào, thảo nào... Ta rất lấy làm kỳ Định Nhân sư thái là một nhân vật thận trọng sao lại phóng tâm để người đi thuyền với bọn ni cô, còn chính bà ta lại đi thuyền khác, thì ra bà ta đi làm thuyết khách.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mạc sư bá! Tiểu diệt biết việc này cần cấp lắm, hận mình chẳng thể chấp cánh bay ngay đến Thiếu Lâm tự để coi hai vị sư thái đến thỉnh cầu có thành kết quả gì không? Nhưng các vị sư tỷ, sư muội phái Hằng sơn là hạng nữ lưu, nếu dọc đường chuyện gặp chuyện bất trắc thì thật là khó xử.

Mạc Đại tiên sinh nói:

- Người cứ việc đi đi!

Lệnh Hồ Xung rất mừng hỏi lại: tiểu diệt đi trước có được không?

Mạc Đại tiên sinh không trả lời. Lão cầm lấy cây hồ cầm tựa ở bên ghế lên tay và dạo mấy tiếng.

Lệnh Hồ Xung biết lão bảo mình đi trước tức là lão chịu chiếu cố cho quần đệ tử phái Hằng sơn rồi. Chàng còn biết lão là nhân vật không phải tầm thường, còn cao xa hơn chàng nhiều. Bất luận lão thẳng thắn bảo vệ hay ngấm ngấm theo dõi thì phái Hằng sơn cũng không có gì đáng lo nữa.

Chàng liền khom lưng thi lễ nói:

- Đệ tử xin cảm tạ đại đức của sư bá.

Mạc Đại tiên sinh cười nói:

- Ngũ nhạc kiếm phái đã như cây liên cành thì ta cứu viện cho phái Hằng sơn trong lúc hoang mang là bổn phận của ai sao người còn tạ ơn? Vụ Nhâm tiểu thư kia mà biết thì ta e rằng nàng ăn phải giấm chua.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu diệt xin đi đây! Các vị sư tỷ sư muội phái Hằng sơn phiền Mạc sư bá trông nom giùm.

Chàng nói xong vọt ra khỏi điểm, thấy ánh đèn lửa từ trong khoang thuyền ló ra chiếu ánh xuống mặt nước sông Hán Từ. ánh vàng rung động lăn tăn trên mặt nước.

Tiếng đàn tình tang của Mạc Đại tiên sinh hạ trầm xuống dần dần khiến người nghe lúc đêm khuya càng thêm nỗi thê lương.

Lệnh Hồ Xung nhắm mắt chạy về phía Bắc, chân không dừng bước. Chàng chạy một mạch liên bốn mươi dặm. Chàng cảm thấy nội tức rất bền bỉ chẳng mệt nhọc chút nào.

Lúc trời sáng, Lệnh Hồ Xung đi đến một tòa thị trấn liền tìm vào một quán ăn cơm.

ở Hồ Bắc có món điểm tâm nổi tiếng nhất là canh đậu, chàng ăn rất ngon miệng.

Lệnh Hồ Xung ăn hết ba bát lớn canh đậu nấu thịt bò. Tính tiền trả nhà hàng rồi ra khỏi cửa thì gặp một bọn hán tử đang chạy tới.

Trong bọn này có một người đã thấp lùn thùn lại béo chùn béo chụt. Lão chính là Lão Đầu Tử, một trong hai vị Hoàng Hà Lão Tổ.

Lệnh Hồ Xung vừa thấy lão thì trong lòng mừng rỡ vô cùng. Chàng lớn tiếng gọi:

- Lão Đầu Tử! Lão mạnh giỏi đấy chứ?

Lão Đầu Tử vừa thấy Lệnh Hồ Xung thì sắc mặt biến đổi lúc xanh lè lúc trắng bệch. Thân sắc rất cổ quái. Lão ngần ngừ một chút rồi rút đại đao đánh soạt một tiếng ra cầm tay.

Lệnh Hồ Xung lại tiến lên một bước hỏi:

- Tổ Thiên Thu...

Chàng mới nói được ba tiếng. Lão Đầu Tử đã vung đao lên chém chàng một nhát. Chiêu đao này tuy sức mạnh thế mau, nhưng lại sai đích rất nhiều, cách xa vai Lệnh Hồ Xung đến bảy tám tấc mới bỏ xuống.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên một tiếng vừa nhảy lùi lại phía sau vừa nói:

- Lão tiên sinh! Tại hạ... tại hạ là Lệnh Hồ Xung đây mà!

Lão Đầu Tử đáp:

- Dĩ nhiên ta biết ngươi là Lệnh Hồ Xung. Bữa trước Thánh cô cô đã ban lệnh trước mặt mọi người ai cũng nghe rõ: Bất luận là ai hễ gặp Lệnh Hồ Xung là phải giết cho bằng được, Thánh cô sẽ trọng thưởng cho. Lệnh dụ này các vị đã biết chưa?

Mọi người đều la lên như sấm dậy:

- Bọn tại hạ đều nghe rõ hết rồi.

Tuy mọi người nói vậy, nhưng chỉ ngơ ngác nhìn nhau chứ chẳng một ai động thủ, nét mặt coi rất cổ quái, có kẻ không nhịn được, bật lên tiếng cười "hì hì" chẳng một ai lộ vẻ hoang mang.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt lên ra vẻ thẹn thò.

Chàng nhớ lại bữa trước Doanh Doanh hạ lệnh cho bọn Lão Đầu Tử phải truyền tin ra khắp giang hồ phải giết chàng cho bằng được. Mục đích của nàng một là muốn cho chàng luôn luôn phải kề cận bên mình, không được rời ra nửa bước. Hai là để quần hào nhận thấy rằng Nhâm đại tiểu thư không phải là người yêu trai đến mê mẩn tâm thần. Chẳng những nàng không say mê Lệnh Hồ Xung mà còn ghét chàng thù chàng thấu xương nữa.

Nguyên ngày ấy Lão Đầu Tử phao tin đó ra ngoài, mọi người đã chẳng ai tin. Sau họ lại nghe đồn Doanh Doanh vì muốn cứu mạng Lệnh Hồ Xung mà can tâm đến chùa Thiếu Lâm chịu chết để xin chùa này cứu mạng cho chàng. Những tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm đã vô tình tiết lộ vụ này ra ngoài rồi lập tức tin đó làm chấn động giang hồ. Ai ai cũng khen nàng tình thâm nghĩa trọng, nhưng trong bụng không khỏi cười thầm vì họ biết vị Nhâm đại tiểu thư này tính tình cực kỳ hiếu thắng, trong lòng đã say mê người đến điên đảo thân hồn mà bề ngoài vẫn không chịu nhìn nhận, quyết tình che lấp, thật không khác gì kẻ lấy bàn tay che mặt trời. Vụ này chẳng những bọn

hảo hán về phe bằg môn tả đạo, thuộc hạ của Doanh Doanh đều biết rất rõ mà cả đến những người trong chính phái cũng đã hay tin. Hàng ngày họ thường đem câu chuyện đó ra để đàm tiếu.

Bây giờ quần hào đột nhiên thấy Lệnh Hồ Xung xuất hiện đều rất lấy làm ngạc nhiên.

Lão đầu Tử hỏi:

- Lệnh Hồ công tử! Thánh cô tuy đã hạ lệnh cho bọn tại hạ phải giết công tử. Nhưng công tử võ công cao cường. Các vị bằng hữu ơi! Các vị đều nhìn rõ đấy nhé! Chẳng phải bọn tại hạ không cố gắng hạ sát Lệnh Hồ công tử, mà thực ra giết y không nổi. Lão đầu Tử còn làm không nên việc thì dĩ nhiên các vị cũng làm không nổi. Có đúng thế không?

Mọi người cười khanh khách đáp:

- Lão đầu Tử nói phải lắm! Bọn tại hạ xin đa tạ Lệnh Hồ công tử đã tha mạng cho không ra tay hạ sát.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Vụ này kêu bằng đánh nhau rồi mới nhận họ. Vừa rồi các vị gây cuộc ác đấu kinh tâm động phách, đất nổ trời long, đến nỗi cả hai bên đều bình cùng lực tận. Rút cuộc chẳng ai giết được ai. Chi bằng đình chiến là xong. Tỷ đấu bằng võ công không thành thì chúng ta đấu rượu. Nếu các vị đổ rượu cho Lệnh Hồ Xung này say khướt rồi chết ngay đứt dừ, thì ngày sau gặp thánh cô mới có cái để mà phúc trình.

Quần hào nghe chàng nói không sao nín được phải ôm bụng mà cười.

Đoạn chúng đồng thanh đáp:

- Phương pháp đó thật là tuyệt diệu.

Có người vừa cười vừa nói:

- Thánh cô chỉ hạ lệnh cho chúng ta hạ sát Lệnh Hồ công tử mà trên lệnh dụ lại không qui định chỉ dùng đao kiếm, võ công. Luật lệ đã lỏng lẻo như vậy thì chúng ta có dùng rượu ngon để khiến cho công tử uống say đến chết cũng không phải là trái lệnh dụ. Cái đó kêu bằng dùng sức không đủ thì phải dùng trí.

Quần hào lớn tiếng hoan hô vang dậy cả góc trời.

Họ ùa lại kéo Lệnh Hồ Xung đến một tửu lâu lớn nhất gần đó. Dư bốn chục người ngồi đầy cả sáu thoi.

Mấy người chưa kịp ngồi xuống đã vỗ bàn đập ghế lớn tiếng la:

- Rượu đâu! Lấy rượu mau!

Lệnh Hồ Xung từ ngày ở Hàng Châu cùng Đan Thanh tiên sinh ở Mai trang uống một bữa rượu bồ đào mỹ tửu bốn lần cất bốn lần nấu của nước Thổ phồn rất thỏa thích. Từ bấy đến nay chàng chưa có cơ hội nào được uống một bữa nào thật hào hứng. Tuy thỉnh thoảng mình chàng độc ẩm đến say mềm nhưng vẫn không thấy thú vị. Bây giờ chàng gặp bao nhiêu hán tử tính tình sảng khoái, chàng rất lấy làm cao hứng.

Ngồi xuống rồi chàng hỏi:

- Nào thánh cô làm sao? Vụ này làm tại hạ bồn chồn trong dạ đến chết mất.

Quần hào nghe Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Doanh Doanh thì mừng rỡ vô cùng.

Lão đầu Tử nói:

- Bọn tại hạ định đến ngày rằm tháng mười hai cùng nhau kéo đến chùa Thiếu Lâm để đón tiếp thánh cô. Ngày hôm ấy chưa biết tôn ai làm minh chủ. Vụ này đang khiến mọi người tranh chấp rất là náo nhiệt, lại làm thương tổn đến hòa khí đồng đạo. Hiện giờ có Lệnh Hồ công tử đại giá tới đây thì thật may biết chừng nào. Ngôi minh chủ này nếu không đưa đến tay Lệnh Hồ công tử thì còn ai xứng đáng nữa? Nếu là người khác đương trọng nhiệm này thì dù có đón được thánh cô ra, tất người cũng không được vui lòng.

Một lão già râu bạc cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Xin Lệnh Hồ công tử chủ trương đại cuộc, thì dù có gặp điều chi trở ngại, trong lúc nhất thời không đón được thánh cô thì ngài được tin tức này trong lòng cũng vui mừng. Như vậy là ngôi minh chủ thật do trời xếp đặt chờ cho Lệnh Hồ công tử tới lãnh lấy làm trọng trách.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ thiết tưởng việc lựa chọn vị nào lên làm minh chủ là việc nhỏ không đáng kể, chỉ cần sao cứu được thánh cô ra mới là việc hệ trọng. Tại hạ dù có phải tan xương nát thịt về việc này cũng can tâm.

Mấy câu này không phải là những câu đầu lưỡi mà chàng tùy tiện nói ra. Lòng chàng cảm kích Doanh Doanh đã đến trình độ dù phải xả thân cũng không chút lòng hối hận. Con người đã đến chết là hết chuyện không còn tưởng đến lần thứ hai nữa... Giả tỷ câu nói này vào lúc bình thường, thì nó chỉ là một ý niệm ở trong thâm tâm mà thôi, không cần tuyên bố ra ngoài miệng với ai mà dù có nói cũng không quan hệ mấy. Nhưng lúc này sắp xảy cuộc tử đấu một mất một còn mà chàng nói ra thì thật là câu chí tình, chí nghĩa, nó còn có hiệu lực khiến cho mọi người không dám cười Doanh Doanh là cô gái nhẹ dạ nữa.

Quần hào nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy trong lòng cũng được an ủi rất nhiều. Bây giờ họ mới biết thánh cô của họ vừa ý Lệnh Hồ Xung là nàng có con mắt tinh đời.

Lão già tóc bạc họ Thích tên Cao liền cười nói:

- Té ra Lệnh Hồ công tử quả nhiên là một đấng anh hùng tình nghĩa rất sâu xa. Nếu chỉ nghe bọn người giang hồ đồn đại ngoa truyền thì thật là đáng buồn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Máy tháng nay vì tại hạ bị gian nhân ám toán, hãm mình vào chốn lao lung, nên chẳng biết một chút gì về những việc đã xảy ra trên chốn giang hồ. Suốt ngày đêm chẳng một giây lát nào tại hạ không tưởng nhớ thánh cô, tưởng chừng lo nghĩ đến phải bạc đầu! Nào! Mời các vị lại đây, tại hạ xin kính mời các vị một chung để tỏ lòng cảm tạ các vị đã vì thánh cô mà ra sức.

Dứt lời, chàng đứng dậy nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch. Quần hào cũng cùng chàng cạn chung.

Lệnh Hồ Xung nói với Lão Đầu Tử:

- Lão tiên sinh! Tiên sinh bảo nhiều bạn vì tranh dành ngôi minh chủ, chắc đã xảy ra tổn thương khá nhiều. Vậy chúng ta nên đi mau khuyên các vị đình chỉ ngay vụ tranh chấp vô vị đó.

Lão Đầu Tử nói:

- Đúng thế! Tổ Thiên Thu và Dạ Miêu Tử đã đi rồi. Hai lão này cùng cha con họ Mẫn ở Xuyên Tây vốn có chuyện xích mích, e rằng bây giờ họ đang đánh nhau rồi.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Không hiểu hiện giờ quần hào tụ hội ở đâu?

Lão Đầu Tử đáp:

- Bọn họ hết thầy đều hội ở Hoàng Bảo Bình.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hoàng Bảo Bình ở đâu?

Thích Cao đáp:

- Hoàng Bảo Bình ở trong núi Kinh Sơn phía tây thành Tương Dương.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta đành chịu một phen vất vả, phải ăn uống cho lẹ rồi còn thượng lộ đi Hoàng Bảo Bình ngay tức khắc.

Dọc đường, quần hào gặp hai bọn hảo hán cũng đi Hoàng Bảo Bình.

Cả ba bọn cộng lại có đến dư trăm người Lệnh Hồ Xung cùng Nhạ Linh San sống vai mà đi. Chàng hỏi lão:

- Bệnh thế của lệnh ái Tiểu Di cô nương đã bớt nhiều chưa?

Lão Đầu Tử đáp:

- Đa tạ công tử có dạ quan hoài. Tuy bệnh y không chuyển nhưng vẫn giữ nguyên tình trạng cũ, không nhẹ đi mà cũng không nặng lên.

Trong lòng Lệnh Hồ Xung bấy nay vẫn ôm mối nghi ngờ, chàng thấy mọi người tụ lại phía sau khá xa, liền khẽ hỏi Lão Đầu Tử:

- Các bạn hữu giang hồ đều nói là Thánh cô thi ơn đức cho rất nhiều người. Tại hạ thất thánh cô hãy còn nhỏ tuổi như vậy, thì làm gì đã thi ơn đức được cho ai lắm thế? Trong vụ này tất có nguyên nhân mà tại hạ chưa hiểu rõ. Liệu tiên bối có thể cho tại hạ hay được không?

Lão Đầu Tử quay sang Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Công tử không biết nguyên do vụ này thật ư?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết thực.

Lão Đầu Tử nói:

- Công tử cũng như người trong nhà, đáng lý không cần phải giấu diếm, nhưng ai nấy đều tuyên thệ trước thánh cô không được tiết lộ bí mật ra ngoài. Vậy xin công tử thứ tội cho, lão phu không tiện nói.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đã có điều bất tiện thì tiên bối bất tất phải nói ra.

Lão Đầu Tử nói:

- Để sau này chính miệng Thánh cô nói cho công tử rõ chẳng hay hơn ư?

Quần hào đi tới Hoàng Hảo Bình vừa lúc vào đêm khuya. Chỗ quần hào tụ hội ở về mé Tây Hoàng Hảo Bình là một đám cỏ rậm hoang vu. Đoàn người này còn cách xa chừng hơn dặm đã nghe tiếng người rất là huyền ảo.

Tiếng quát tháo cùng tiếng la hét vang dội cả một vùng.

Lệnh Hồ Xung tăng gia cước bộ chạy mau tới nơi.

Dưới ánh trăng tỏ, chàng trông rõ núi non bao bọc chung quanh một vùng cỏ rậm. Đầu người đen sì lơ lửng, mới trông qua cũng biết có đến hàng ngàn. Bỗng nghe có người lớn tiếng quát:

- Minh chủ, minh chủ! Đã có chữ chủ thì dĩ nhiên phải một người làm. Bọn các vị sáu người cũng đòi làm thì còn gọi là minh chủ thế nào được?

Một người khác nói:

- Chúng ta sáu người cũng như một, một người mà thành sáu người. Các người cứ việc nghe hiệu lệnh của sáu anh em ta là được. Vậy sáu chúng ta đều là minh chủ, các vị còn rắc rối gì nữa? Nếu các vị không nghe thì bọn ta hãy xé mỗi người ra làm bốn mảnh rồi sẽ nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung không cần trông rõ mặt cũng biết ngay đây là một người trong bọn Đào Cốc Lục Tiên. Có điều thanh âm của sáu người này tương tự như nhau, nên chàng không phân biệt được rõ ràng là tiếng ai nói đó.

Người kia bị lão này hăm dọa xé làm bốn mảnh, không dám nói nữa.

Nhưng quần hào xem chừng đối với bọn Đào Cốc Lục Tiên có điều bất phục. Có người đứng tận đường xa lên tiếng thóa mạ, còn những kẻ ở gần thì chúi vào trong bóng tối mà bật lên tiếng cười hô hố. Lại có người bốc đất bừa mà liệng tới. Thật là một cuộc náo loạn.

Đào Diệp Tiên lớn tiếng la:

- Kẻ nào dám liệng khối đá vào lão gia?

Trong bóng tối có tiếng người đáp lại:

- Cha người đây chứ ai?

Đào Hoa Tiên tức giận hỏi:

- Sao? Lão đã là cha của ca ca ta, vậy cũng là cha của ta nữa hay sao?

Lại có tiếng người đáp:

- Cái đó chưa chắc.

Lập tức mấy trăm người nổi lên tiếng cười vang như sấm.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Sao lại còn chưa chắc?

Người kia đáp:

- Cái đó ta cũng không biết. Ta chỉ sinh được một đứa con.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Người sinh một đứa con thì mặc kệ người chứ có liên quan gì đến ta?

Lại một đại hán khác cất tiếng ồm ồm cười nói:

- Nó không liên quan đến người thì nó cũng liên quan đến anh em người.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Chẳng lẽ nó liên can đến ta chăng?

Người nói trước cười đáp:

- Cái đó phải coi diện mạo xem có giống không đã.

Đào Thực Tiên nói:

- Các người chỉ nói trắng nói cuội chẳng ra làm sao cả.

Người kia nói:

- Xem chừng người cũng tương tự như ta.

Mọi người lại cười ồ.

Trong đám quần hùng có nhiều người động thủ với Đào cốc lục tiên và bị bọn này xé xác ba người rồi. Còn ngoài ra ai cũng vừa kinh hãi vừa tức giận không dám tiến ra khiêu chiến. Bọn họ vừa thấy Đào cốc lục tiên đầu óc ngu độn liền dùng miệng lưỡi tranh hơi với bọn chúng.

Đào Thực Tiên nói:

- Người bảo tướng mạo ta tương tự như người, vậy thử ra coi nào!

Người kia cười nói:

- Có đẹp tốt gì mà coi. Người cứ soi gương là biết.

Đột nhiên bốn bóng người nhảy vọt lên mau lẹ dị thường. Họ xô về phía trước kéo người đó ra khỏi bóng tối.

Người này vừa cao vừa lớn nặng đến dư ba trăm cân. Hắn bị Đào cốc tứ tiên nắm lấy bốn chân tay không sao nhúc nhích được.

Bốn người đem hán tử ra dưới bóng trăng.

Đào Thực Tiên hỏi:

- Hắn không giống ta. Ta có chi là khó coi. Lão tam ta e rằng hắn giống lão.

Đào Chi Tiên nói:

- Chà! Ta khó coi hơn người chăng? ở đây biết bao nhiêu anh hùng trong thiên hạ. Chi bằng mời các vị bình phẩm xem sao?

Quần hùng thấy cả hai người đều ngũ quan lệch lạc, tướng mạo cực kỳ xấu xa. Việc bình phẩm thật khó mà quyết định được ai hơn ai.

Đại hán đã bị tứ tiên nắm chặt trên tay. Chỉ trong khoảnh khắc không chừa lại bị xé thành bốn mảnh. Ai nấy đều sợ run, muốn cười cũng không cười ra tiếng được.

Lệnh Hồ Xung chẳng còn lại gì tính khí Đào cốc lục tiên, chỉ chút không hài lòng là họ xé người lập tức. Chàng liền lớn tiếng:

- Đào cốc lục tiên! Để Lệnh Hồ Xung này phẩm bình được chăng?

Chàng nói rồi từ từ cất bước tiến ra.

Quần hùng cửa nghe đến ba chữ "Lệnh Hồ Xung" liền chấn động tâm thần. Hàng ngàn con mắt đều chú ý nhìn chàng chăm chăm.

Lệnh Hồ Xung không nhìn ngang nhìn ngửa, cặp mắt chăm chú ngưng thần ngó bọn Đào cốc lục tiên. Chàng chỉ sợ chúng cao hứng lên là xé xác đại hán kia.

Chàng ung dung nói tiếp:

- Các vị hãy buông tha đại hán kia xuống thì tại hạ mới nhìn ngắm rõ ràng được.

Đào cốc tứ tiên vốn có hảo cảm với Lệnh Hồ Xung, nghe chàng nói vậy liền buông đại hán xuống.

Đại hán này thân thể cực kỳ hùng vĩ, đứng trơ ra trông chẳng khác một pho tượng sắt. Có điều hắn vừa thoát khỏi tay tứ thân dĩ nhiên hồn vía lên mây, mặt xám như tro tàn, người run bần bật.

Hắn cũng tự biết đứng trước mặt quần hùng mà người run như thần lần dứt đuôi thì không phải bản sắc của người hào kiệt, nhưng chẳng thể cố gượng mà đứng vững lại được. Hắn cũng muốn nói mấy câu gỡ thể diện, nhưng miệng lắp bắp mãi mới thốt ra được vài tiếng:

- Tại hạ... tại hạ...

Lệnh Hồ Xung thấy hắn tuy sợ hết hồn, nhưng tướng mạo rất đoan chính, liền nhìn Đào cốc lục tiên nói:

- Lục vị Đào huynh! Tướng mạo của lục vị hoàn toàn không giống ông bạn kia chút nào. Lục vị so với y còn tuấn mỹ hơn nhiều. Đào Căn huynh cốt cách thanh kỳ, Đào Cán huynh thân thể khôi vĩ, Đào Chi huynh tứ chi dài rộng, Đào Diệp huynh mi thanh mục tú, Đào Hoa huynh... chà chà... mắt sáng như sao, trên đời hiếm có. Còn Đào Thực huynh tinh thần quắc thước. Bất luận là ai mới ngó thấy sáu vị một lần cũng biết ngay các vị là những đấng anh hùng mặt ngọc, chuyên làm điều nghĩa hiệp. Toàn là những bậc thiếu... trung niên anh tuấn.

Chàng định nói "thiếu niên anh tuấn", nhưng nghĩ lại Đào cốc lục tiên đều tuổi ngoài năm mươi mà bảo là thiếu niên thì không hợp lý nên không dám nói, mà đổi lại là "trung niên anh tuấn".

Mọi người nghe Lệnh Hồ Xung nói không ai nhịn được đều cười rồ.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Lục vị Đào huynh! các vị nghe tại hạ nói có sai chút nào không? Tại hạ chắc là đúng lắm, nếu không thì quân hùng đã liệng đá vào rồi.

Lão Đầu Tử cũng đã nếm mùi đau khổ vì Đào cốc lục tiên không dám gây chuyện với bọn họ, nên cũng nói theo hùa:

- Theo ý kiến của tại hạ thì trong thiên hạ còn có bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, bản lĩnh cao cường không biết đến đâu mà lường, nhưng bàn về tướng mạo thì không còn một người nào sánh kịp Đào cốc lục tiên nữa.

© [HQD](#)